

Ylioppilaan puhe

Arvoisat opettajat, rehtori sekä ylioppilastoverit

Vuosi, jota elämme tulee jäämään historiankirjoihin mullistavien tapahtumiensa vuoksi. Kiinan Wuhanista liikkeelle lähtenyt, sittemmin maailmanlaajuiseksi epidemiaksi, eli pandemiaksi paisunut koronavirus on vaatinut yli puoli miljoonaa kuolonuhria ja siirtänyt yleisötapauksia eteenpäin kuukausilla tai jopa vuosilla. Yhdysvalloissa taas poliisiväkivalta ja rasismi ovat nostattaneet voimakasta poliittista liikehdintää mielenosoituksineen ja yhteenottoineen. Maailmantilanne on tällä hetkellä arvaamaton ja nopeasti muuttuva. Tämänkin puheen piti olla alun perin pidettynä jo lähes kolme kuukautta sitten, vaan kuinkas kävikään.

Kuitenkin kaiken tämän myllerryksen keskellä, täällä pienessä koti-Suomessamme, sai keväällä käsiinsä ylioppilastodistuksen noin 25 tuhatta valmistuvaa - mukaan lukien me Sipoon lukion 58 ylitse oppinutta. Ylioppilaslakkimme saimme painaa ensimmäisen kerran päähän jo toukokuussa, ehkä hieman erilaisessa ympäristössä kuin aikaisempina vuosina. Gaudeamus Igitur -kappale soi hieman särisevällä äänenlaadulla videoyhteyden kautta, kun nostimme lakit päähämme ruutujen äärellä kodeissamme. Onneksi koronatilanne kuitenkin salli tämän oikean ylioppilasjuhlan järjestämisen, joskin rajoitusten takia meitä on täällä salissa huomattavasti aikaisempia vuosia vähemmän.

Valmistumisemme ylioppilaiksi osuu epävarmaan aikaan. Talous on taantumassa ja yritykset lomauttavat henkilökuntaansa. Myös monen nuoren kesätyöpaikka jäi haaveeksi tässä taloustilanteessa, eikä esimerkiksi osa-aikaisia töitä ole välttämättä helppo löytää jatkossakaan. Uskon silti, ettei ylioppilastutkinnon arvo ole tulevaisuudessa katoamassa mihinkään, pikemminkin päinvastoin. Tässä huimalla vauhdilla muuttuvassa maailmassamme tulevat luultavasti jatkossa entistäkin tärkeämmiksi juuri ylioppilastutkintoon edellytettävät taidot, kuten tiedon soveltaminen ja kriittinen ajattelukyky.

Suorittamamme ylioppilastutkinto antaa meille aivan kuin suojakilven esimerkiksi työtehtävien koneistamista ja disinformaatiota vastaan. Koneet vievät jatkuvasti ihmisten työpaikkoja lähes alalla kuin alalla sekä totuutta on nykyaikana vaikea erottaa valheesta, mutta meihin - Sipoon lukion uljaisiin kasvatteihin - eivät koneet pysty, eivätkä valeutiset tepsä.

Me tämän vuoden ylioppilaat olemme vasta elämämme alkutaipaleella ja luulen meistä jokaisen hyötyvän suuresti lukion käymisestä ja ylioppilastutkinnon suorittamisesta. Enkä tarkoita tällä hyötymisellä pelkästään sitä, että yo-todistuksessa komeileva Laudatur-rivi avaa oven unelmien opiskelupaikkaan, vaikka sekin toki on mukava lisä, vaan sitä, että lähdemme Sipoon lukiosta mukanaamme vino pino ongelmanratkaisukykyä, yleissivistystä ja sitkeyttä.

Lukioaikaan on varmasti meidän jokaisen kohdalla mahtunut niin hienoja, kuin vaikeitakin hetkiä. Kuinka monia upeita muistoja meille on kertynyt näiden vuosien aikana esimerkiksi vanhojen tansseista, penkkareista ja vauhdikkailta risteilyiltä Itämeren aalloilla. Toisaalta kuinka monta kertaa olemmekaan tuskailleet kirjoitus- tai lukutaidon kokeiden kanssa, kun palautusaika lähenee, eikä vaadittu merkkimäärä meinaa millään täyttyä - kaikella kunnioituksella erinomaisia äidinkielenopettajiamme kohtaan.

2850 oppituntia. Suunnilleen niin monta 75-minuuttista me ylioppilaat kulutimme kolmen vuotemme aikana Sipoon lukiossa, parhaassa tapauksessa opiskeluun ja hieman huonommassa tapauksessa läppärillä pelaamiseen tai kännykän tuijotukseen. Näihin tunteihin mahtui paljon monimutkaisia laskutehtäviä ja vaikeita kielioppisääntöjä, mutta myös ainakin yhtä paljon onnistumisen kokemuksia ja oppimisen iloa.

Sipoon lukion kokoisessa opinahjossa tulevat hyvin esille kaikki pienen koulun edut. Niin opettajat kuin opiskelijatkin ovat yhtä samaa porukkaa ja opetus on parhaimmillaan todella yksilöityä. Lämmin kiitos kuuluukin lukiomme rehtorille, opettajille ja henkilökunnalle. Ilman teitä ei olisi Sipoon lukiota ja kuluneen kolmen vuoden aikana olen päässyt nauttimaan ammattitaidostanne. Lukioaikanamme on myöskin siirtynyt viettämään lokoisia eläkepäiviä muutama lukiomme ikimuistoinen opettaja. Kauan eläköön Juha Kuuselan pakoputkivitsit ja Marketta Ahtiaisen kissataustakuvat.

Opettajista haluaisin vielä erityisesti kiittää muutamia henkilöitä, jotka ovat olleet itselleni erityisen merkityksellisiä ja saaneet minut ehkä oivaltamaan jotain aivan uutta. Uskon, että moni muukin lukiomme opiskelija voi yhtyä näihin kiitoksiin. Haluaisin kiittää matemaatikkoamme Suvi Helppiä korvaamattomasta avusta derivaattahirviöiden selätyksessä, fyysikkoamme Jani Rämäkköä oppilaan edun asettamisesta usein jopa perheensä edun edelle esimerkiksi opetusajan ulkopuolella järjestetyn matikkapajan muodossa, kirjaviisastamme Sinikka Linnaa suunnan näyttämisestä yhdyssanavirheiden ja alistuskonjunktoiden varjostamalla tiellä, sekä viimeiseksi, muttei vähäisimmäksi, koulumme suurta ajattelijaa Tommi Kurppaa omalaatuisen kiinnostavista oppitunneista ja ajattelua avartavista keskusteluista.

Kaikista suurin kiitos kuuluu kuitenkin teille kanssalylioppilaille. Teistä jokainen on tänään voittaja ja kanssanne lukiopolkua on ollut mitä mukavin kulkea. Yhteisö on auttanut myös hädän hetkellä, sillä yo-kirjoitussalissa oli huojentavaa katsoa ympärilleen, kun näki lähes sata kelloa vilkuilevaa kokelasta aivan yhtä suuren epätoivon vallassa kuin itsekin. Osan teistä olen tuntenut jo esikouluikäisestä asti, osan taas nähnyt ensimmäistä kertaa vasta lukion alussa. Joka tapauksessa, aikanamme Sipoon lukiossa, meistä on ainakin omasta mielestäni muodostunut tiivis porukka, jonka jättäminen tuntuu haikealta.

Moni meistä suuntaa nyt kohti jatko-opintoja korkeakouluissa tai on jo aloittanutkin ne tämän kuun alussa. Monilla on edessä puolesta vuodesta vuoteen kestävä palvelus armeijan harmaissa. Toiset taas lähtevät viettämään ansaittua välivuotta kolmen vuoden urakan jälkeen. Huolimatta siitä, mikä nyt on suuntamme, meistä ylioppilaista jokainen toivottavasti lähtee Sipoon lukiosta monta ainutlaatuista kokemusta rikkaampana ja monilla uusilla taidoilla varustettuna. Tulevaisuus on valoisa kunhan pitää silmänsä auki, eikä pelkää tuntematonta.

Oikein paljon onnea kaikille uusille ylioppilaille!

Ylioppilasjuhlassa 29.08.2020
Lauri Laakia